

Hồi 23

Tuyệt phong tam lão

Lâm Đoàn Nghĩa tìm quanh gốc cổ tùng một lúc nhưng không thấy đối phương đâu cả.

Tống Ngọc Thu ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ thân cây tùng này rỗng, hấn trốn trong đó?

Lâm Đoàn Nghĩa cố tình nói to:

- Nhất định phải đánh gãy cây này xem hấn có độn thổ được không?

Quả nhiên từ trong thân cây vang lên tiếng nói:

- Người dám huỷ cây thần này sao?

Tống Ngọc Thu không hỏi gì nhắm thẳng giữa cây cổ tùng phóng ra một chưởng:

- Bình.

Cây cổ tùng đổ xuống âm âm như trời long đất lở nhưng Tống Ngọc Thu cũng bị chấn lui năm sáu bước miệng bật máu ngã quy xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa thất kinh vội chạy tới đỡ cô ta lên.

Từ trên cây lớn tiếp với gốc cây có một nhân ảnh lao vút đi.

Lúc đó Lâm Đoàn Nghĩa vì lo cứu Tống Ngọc Thu bị thương nên đành để cho đối phương chạy đi nhưng cũng kịp nhận ra người đó là một trung niên phụ nhân bận hồng y.

Lâm Đoàn Nghĩa kiểm tra xem thấy Tống Ngọc Thu cũng bị thương bởi độc công Tuyệt Âm Thủ, đành nghiêng răng bẻ Tống Ngọc Thu vào một Thạch động cứu trị giống như trước đây đối với Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân.

Nào ngờ vừa mặc xong y phục thì ngoài cửa động vang lên giọng nói lạnh lùng của phụ nhân:

- Tiểu tử thật ghê gớm còn biết cả cách cứu chữa Tuyệt Âm Thủ.

Lời chưa dứt đã thấy một cổ kính phong đánh vào.

Lâm Đoàn Nghĩa ôm Tống Ngọc Thu lăn đi một vòng rồi đem cô ta giấu vào một góc kín đáo trong Thạch động, nói nhanh:

- Thư thư khoan vội trách để tại hạ giết yêu bà kia trước rồi giải thích cho thư thư biết.

Trung niên phụ nhân tin rằng đối phương đã bị thương vì chưởng lực của mình, tự tin tiến vào Thạch động cười nói:

- Tiểu tử để xem ngươi có bao nhiêu chân dương khí để cứu người? Còn đủ dùng cho ta không?

Lâm Đoàn Nghĩa vung tay phóng luôn cả mười chiếc Minh Phủ Kim Tiền.

Trung niên phụ nhân rú lên thảm thiết bị Minh Phủ Kim Tiền chặt đứt cả tứ chi nhưng vẫn chưa chết, lăn lộn kêu gào.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêng rặng phóng tới một chưởng làm thị bắn ra ngoài cửa động, nhưng chàng cũng ngã xuống ngất đi.

Tống Ngọc Thu đã phần nào hiểu ra nguyên nhân đỡ Lâm Đoàn Nghĩa lên nhét vào miệng chàng mấy viên linh dược rồi dùng phương pháp thôi cung quá huyệt.

Một lúc sau thì chàng tỉnh lại.

Thấy Tống Ngọc Thu ngồi bên cạnh Lâm Đoàn Nghĩa định giải thích thì cô ta đã biết ý chặn lời:

- Chàng đừng nói nữa thiếp đã hiểu hết rồi. Bây giờ hãy vận công điều tức đi để phòng bị cường địch tới nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thư thư, yêu phụ đó...

Tống Ngọc Thu đáp:

- Chết rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa buông tiếng thở dài rồi ngồi dậy bắt đầu vận công.

Chừng hai khắc sau thì chàng thu công đứng dậy.

Tống Ngọc Thu đã thu nhặt đủ số Minh Phủ Kim Tiền giao trả lại cho chàng.

Lâm Đoàn Nghĩa đến gần thì thể trung niên phụ nhân nói:

- Yêu nữ đó chết đáng tội chỉ hại đến thư thư...

Tống Ngọc Thu đỏ mặt nói:

- Nghĩa lang chẳng lẽ Tuyệt Âm Thủ ngoài cách đó...

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu có phương pháp khác tại hạ quyết không dám phạm đến thư thư đầu.

Tống Ngọc Thu cúi đầu u uẩn nói:

- Thân Nhộc Thu này đã thuộc về Nghĩa lang rồi, xin đừng nói nữa nhưng nếu gặp như trường hợp mẫu thân hay tử muội ruột của mình, không cứu thì được, nếu cứu chẳng hoá ra thành nghiệt chướng?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe câu ấy bỗng gật mình chấn động, chợt nhớ lúc ở Vương Ca Trang Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoàng nói rằng sư phụ mình Phương Bất Bình đã lấy ngay nhi nữ của mình làm thiếp.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ việc đó có liên hệ với Tuyệt Âm Thủ?

Một lúc sau chàng thở dài nói:

- Trước đây mấy tháng tại hạ cũng vì bất đắc dĩ mà phải cứu hai người...

Tống Ngọc Thu chợt nổi cơn ghen vội hỏi:

- Cứu ai?

- Đó chính là hai vị nghĩa thư muội...

- Lâm Vân Hồng và Lâm Vân Thái...

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Hai người đó không phải là thư muội, Vân hồng thật ra là Mi Hồng còn Vân Thái là Thái Vân.

Tống Ngọc Thu cười nói:

- Trong bốn vị thư muội kết nghĩa chúng ta thì ba người đã thành thê tử của người rồi, còn lại một An Kỳ không biết rồi sẽ đến lúc người cứu nó không đây.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận nói:

- Tại hạ quyết tìm tận sào huyệt bọn ma đầu đó giết sạch chúng trừ hại cho võ lâm mới nghe.

Chàng tìm trong người nữ nhân vừa bị giết lấy được một túi gấm nhỏ, một bình dược và một tấm thẻ bài, một mặt khắc bốn chữ Hàn Sơn Thánh Mẫu mặt kia khắc Thánh Mẫu Lệnh, cả mừng nói:

- Đúng là yêu bà đó, lo gì không lấy lại được kim kiếm.

Tống Ngọc Thu tìm được một đôi vòng ngọc, cười nói:

- Có đôi Long Phụng Chúc này nhất định tra ra yêu nữ này là ai.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Không cần tra cũng biết gian phụ này là Hàn Sơn Thánh Mẫu.

Tống Ngọc Thu nhìn tấm ngọc bài trên tay Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nghĩa lang thiệp nghĩ ra một kế.

- Kế gì?

- Chúng ta hãy làm biến dạng nữ ma đó cho không người nào nhận ra đó là ai, rồi dùng di vật của mụ ta hành sự.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Thư thư nó rất có lý. Chính tại hạ đang muốn thư thư lợi dụng ngọc bài của Hàn Sơn Thánh Mẫu giúp tại hạ lấy lại Ngũ Hành Kim Kiếm.

Nói xong tìm một chỗ khuất trong rừng, vung chưởng đánh xuống tạo thành một hố lớn mang thi thể và tứ chi yêu phụ đến đánh nát mặt mũi ném xuống hố lấp đất lại, sau đó đem ngọc bài và bình dược giao cho Tống Ngọc Thu nói:

- Tại hạ đoán rằng đây là giải dược cho Tuyệt Âm Thủ, thư thư hãy nhận lấy.

Tống Ngọc Thu đỏ mặt nói:

- Thứ quý quái đó ta lấy làm gì? Người cứ giữ trong người sau này nếu gặp trường hợp như vừa rồi thì khỏi phải dùng cách đó nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy cũng có lý cất bình dược đi rồi nói:

- Vừa rồi giá như yêu phụ đó dùng chết nhanh như thế, chúng ta có thể tra hỏi để biết Hồng thư và Thái muội ở đâu.

Tống Ngọc Thu nói:

- Nay đã có ngọc bài lo gì không tìm được.

Hai người đơ tiếp lên đỉnh núi đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy ở một sơn cốc cách bảy tám dặm thấp thoáng hiện ra một trang viện.

Tống Ngọc Thu nói:

- Chúng ta cứ vào đó xem.

Hai người lập tức thi triển khinh công phóng đi chỉ lát sau là tới nơi.

Trang môn đóng chặt hai người vòng ra hậu viện nhảy qua tường vào bên trong.

Trang viện khá nhiều phòng ốc nhưng vắng tanh không một bóng nhân ảnh.

Hai người tìm một lúc mà vẫn không thấy ai.

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên nói:

- Người ở đây đi đâu hết vậy chứ?

Tống Ngọc Thu nói:

- Có thể...

Cô ta chưa nói xong thì chợt thấy phía trước có mấy nhân ảnh chạy loáng qua.

Lâm Đoàn Nghĩa gấp giọng nói:

- Mau đuổi theo.

Hai người lập tức thi triển tuyệt đỉnh khinh công đuổi theo.

Mấy người phía trước chùng như không phát hiện có người đang đuổi theo mình, tới tiền viện thì đi chậm lại.

Nhìn tới thấy đối phương có bảy tám người đều là thiếu nữ mười bảy mười tám rất xinh đẹp.

Lâm Đoàn Nghĩa và Tống Ngọc Thu thấy đối phương dừng lại cũng thu thế nhưng mấy nữ nhân ở phía trước đã phát hiện ra đều quay lại nhìn.

Chợt một thiếu nữ kêu lên:

- Ủa, cô gia của chúng ta đây mà.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra thiếu nữ đó là Tâm Cô tỳ nữ của Cửu U Quỷ Nữ liền tránh sang hừ một tiếng nói:

- Là ta thì sao chứ?

Tâm Cô nói:

- Ui chao làm sao cô gia lại ở đây? Đại tiểu thư tìm cô gia khắp nơi...

Thấy Lâm Đoàn Nghĩa không nói gì cô ta nhìn sang Tống Ngọc Thu cười nói:

- Vị cô nương này đẹp quá, có phải cô nương đưa cô gia của chúng ta đi khỏi phủ không?

Tống Ngọc Thu nhìn vẻ lẳng lơ của bọn yêu nữ này thấy không thuận nhãn trừng mắt quát:

- Tiện tỳ, kẻ hôm trước tới Lao Sơn mạo xưng Giáng Y Tiên Tử có phải là đồng bọn của bọn dâm nữ các người không?

Tâm Cô chợt à lên một tiếng nói:

- Thì ra người là Giáng Y Tiên Tử nhưng chẳng lẽ chỉ có người mới được dùng danh hiệu đó?

Tống Ngọc Thu rít lên:

- Tiện tỳ đáng chết.

Dứt lời vung tay giáng một tát.

Nhưng Tâm Cô thân thủ chẳng thường nhảy lùi tránh được.

Một tên trong đám thiếu nữ đáng là tên cầm đầu nói:

- Người mới là tiện tỳ, dám công vào cấm địa của tam tiểu thư ta đã là đáng tội chết rồi lại còn dám xuất thủ đánh người nữa. Nhưng chúng ta nể mặt cô gia...

Không chờ thị nói hết Tống Ngọc Thu quát lên:

- Bốn tiên tử đang cần thanh trừ bọn nữ tặc dâm đảng các người đây, mau khai danh tính ra mà chịu chết.

Thiếu nữ bước lên nói:

- Hừ chưa có ai dám nói với giọng như thế với tam tiểu thư Mã Minh Châu ta. Tiện tỳ người...

Thị chưa nói dứt câu thì bỗng nghe vút một tiếng Tống Ngọc Thu đã vung chưởng đánh ra.

Thiếu nữ vừa tự xưng Mã Minh Châu liền xuất chiêu đối phó.

Mã Minh Châu không ngờ đối phương công lực thâm hậu như thế, liền vung tay ra lệnh cho bọn nữ tỳ:

- Bắt lấy chúng.

Bảy thiếu nữ xông tới vây lấy hai người.

Tống Ngọc Thu cười nhạt nói:

- Thế càng hay, bốn tiền tử khỏi mất công thu thập từng tên một.

Lâm Đoàn Nghĩa ngăn cô ta lại nói:

- Ngọc thư hãy khoan, cứ hỏi vài câu rồi động thủ cũng chưa muộn.

Tống Ngọc Thu gật đầu thu chiêu về.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Tâm cô quát:

- Lâm Hung ta với các người vô cừ vô oán vì sao các người thừa lúc ta vận công bắt đi làm những điều mất nhân tính, còn muốn lấy mạng ta?

Tâm Cô cười đáp:

- Cô gia nói thế là sai rồi, nếu không có đại tiểu thư cứu đưa tới Trường An thì người đã mất mạng từ lâu. Đại tiểu thư đối với người nghĩa nặng tình sâu như thế sao bây giờ lại bảo chúng ta muốn lấy tính mạng của người?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe câu đó càng tức nhưng không muốn đối phương nói lộ ra những điều mà theo chàng là nhục nhã, liền quát:

- Mau đưa kim kiếm cho ta.

Tâm Cô đáp:

- Kim kiếm là vật đính ước sao lại trả cho người chứ? Nó thật chúng ta đã biết người là Lâm Đoàn Nghĩa nếu hôm nay cả hai người không quy thuận đầu nhập vào làm môn hạ Tuyết Sơn Cổ Mộ phải, nếu không đây sẽ là nơi vùi xương các người.

Tống Ngọc Thu rít lên:

- Tận tỵ căm miệt.

Lâm Đoàn Nghĩa ngăn cô ta lại nói:

- Ta hỏi lại một câu nữa, mười ngày trước có hai vị cô nương tới Tuyết Sơn, có phải đã bị các người bắt rồi không?

Mã Minh Châu cười nhạt đáp:

- Không sai.

Tống Ngọc Thu nói:

- Bốn tên tử tin người có bản lĩnh đó.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe Tống Ngọc Thu nói vậy thấy có lý liền yên tâm một phần.

Theo chàng biết thì Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân đã được hai vị tiền bối Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại truyền thụ võ học suốt hai tháng, sau lại còn luyện công trong Tam Nguyên Bí Lục đương nhiên so với trước tăng tiến rất nhiều.

Nay Mã Minh Châu không thắng nổi Tống Ngọc Thu làm sao chúng lại đủ khả năng bắt Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân?

Mã Minh Châu xuất chưởng lao vào quát:

- Người xem ta có bản lĩnh không?

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy ra chặn trước Tống Ngọc Thu vung tay đánh ra một chưởng:

- Bình.

Mã Minh Châu bị chưởng lực cuốn đi xa năm sáu trượng.

Vừa lúc ấy thấy một nhân ảnh lao qua tường viện tiếp lấy Mã Minh Châu đặt xuống rồi lao tới đối diện với Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Người là môn hạ của ai? Sao không biết Tuyết Sơn này không cho phép ngoại nhân đột nhập?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy người này võ công rất cao cường đoán là trưởng bối của bọn yêu nữ kia liền nói:

- Tuyết Sơn không phải là của riêng ai, các hạ lấy quyền gì mà cấm người khác đến?

Lão nhân chợt ngửa mặt cười vang một tràng làm chấn động cả sơn cốc.

Mã Minh Châu đã hoàn hồn tới gần nói:

- Cha, tiểu tử đó là Lâm Đoàn Nghĩa đã khi phụ đại thư, bây giờ còn muốn khi phụ hài nhi nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại bảo Tống Ngọc Thu:

- Để ta đối phó với lão nhân này, hãy cẩn thận với bọn tiện tỳ kia.

Mã lão nhân hừ một tiếng nói:

- Thì ra ngươi là môn hạ của Phương Bất Bình, chẳng trách nào dám đến đây gây sự. Nhưng Tuyết Sơn phái với Phương Bất Bình ngày xưa đã có minh ước không xâm phạm nhau, sao bây giờ ngươi lại tới đây?

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm mặt nói:

- Bốn nhân không phải tới đây tìm cừu mà bị lệnh ái vô cớ mà bắt bốn nhân từ Lao Sơn tới với manh tâm bất thiện, chắc các hạ biết điều đó?

- Đương nhiên ta biết.

- Nếu vậy nghĩa là các hạ dung túng cho lệnh ái hành hung tác ác?

Tống Ngọc Thu xì một tiếng nói:

- Hẳn cũng là hạng người xấu xa như vậy làm sao quản giáo được nữ nhi?

Lão quái rít lên:

- Tiện tỳ ngươi là ai?

Tống Ngọc Thu đáp:

- Ngươi không xứng hỏi.

Mã lão nhân quát lên một tiếng vung chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa liền xuất chiêu đối địch.

Sau tiếng nổ vang như sét Mã lão nhân lùi lại ba bước, Lâm Đoàn Nghĩa cũng bị bức lùi một bước.

Bọn yêu nữ không ngờ công lực Lâm Đoàn Nghĩa còn cao hơn chủ nhân mặt đều biến sắc.

Tống Ngọc Thu thấy Lâm Đoàn Nghĩa chỉ hơn đối phương một bậc mà thôi nếu giao thủ tất trăm chiêu chưa thắng được sợ địch nhân người đông thế mạnh nên không khỏi lo lắng.

Có lẽ Mã lão nhân chưa xuất toàn lực đưa chưởng lên nói:

- Ngươi tiếp Mã Minh Sơn ta một chưởng nữa.

Nhưng lão không tiến trái lại còn lùi thêm hai bước.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh dị nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ hấn lùi lại thì chưởng lực càng mạnh hơn?

Nghĩ rằng có gì yểm trá chàng không dám khinh suất vận công phòng bị.

Nguyên lão nhân này là Mã Minh Sơn lão tam trong Tuyết Phong Tam Lão.

Sau khi lùi thêm hai bước cự ly giữa song phương xa tới ba trượng, lão vận công vào hai tay làm xương cốt kêu răng rắc, mặt biểu lộ một nụ cười hiểm độc.

Đột nhiên Mã Minh Sơn vung hữu chưởng đánh tới đồng thời tả chưởng quét ra.

Lâm Đoàn Nghĩa đã vận Cửu Dã Thần Công lên toàn thân, Tống Ngọc Thu cũng nạp khí vào đan điền hai tay vận đủ thập thành công lực sẵn sàng đánh trả.

Bọn Tuyết Sơn yêu nữ biết lão gia đã xuất tuyệt chiêu Cùng Âm Ngưng Bể tin rằng đối phương sẽ bị đông cứng huyết mạch mà chết, ai nấy lộ vẻ vui mừng.

Mã Minh Sơn vừa phát chưởng hàn khí đã toả ra lạnh ngắt làm Tống Ngọc Thu run bắn lên nhưng cũng gượng đánh ra một chưởng.

Cùng lúc ấy Lâm Đoàn Nghĩa cũng đánh tới.

Cửu Dã Thần Công kết hợp với Minh Vương chưởng pháp quả nhiên uy mạnh dị thường. Chỉ thấy chưởng phong cuộn cuộn, chưởng ảnh như sơn trùn lầy Mã Minh Sơn.

Lão quái thấy Tống Ngọc Thu phát chưởng trước tin rằng cô ta sẽ bị hàn khí xâm thân mà chết, nào ngờ Lâm Đoàn Nghĩa phát chưởng sau mà tới trước, chưởng thế uy mãnh vô song hốt hoảng nhảy lùi ba trượng quát to:

- Khoan đã.

Lâm Đoàn Nghĩa thu chiêu nhưng Tống Ngọc Thu vẫn xông tới phát thêm ba chưởng.

Mã Minh Sơn phất tay quát:

- Tiệp tỳ muốn chết hay sao? Xích Hồ Tôn Tống Công Đạt là gì của ngươi?

Tống Ngọc Thu đánh ra ba bốn chưởng nhưng thấy đối phương vừa phất tay đã hoá giải được biết rằng Mã Minh Sơn võ nghệ phi phàm đành thu chiêu chửi:

- Đồ là ông nội ngươi.

Mã Minh Sơn tức giận rít lên:

- Tiệp tỳ ta phải giáo huấn ngươi.

Tống Ngọc Thu trả lại:

- Ngươi dám động thủ với cô cô của ngươi không?

Mã Minh Châu không chịu nổi nhẩy ra nói:

- Cha cứ để tiện tỳ đó cho con.

Tống Ngọc Thu cười nói:

- Ta đang định giáo huấn điệt nhi thì tôn nữ lại tranh...

Lâm Đoàn Nghĩa lúc này mới biết Tống Ngọc Thu là điệt nữ của Xích Hồ Tôn trong Long Hồ Thập Tam Tôn nghĩ thầm:

- Thế này mới là xua long hổ đấu nhau.

Đang nghĩ chợt thấy Mã Minh Châu hét một tiếng cùng bốn tỳ nữ lao tới Tống Ngọc Thu.

Nhưng cô ta không hoàn thủ mà nhẩy sang trái ba trượng nói:

- Chúng ta sang bên này động thủ.

Rồi rút kiếm ra.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa canh chừng Mã Minh Sơn vừa để ý xem Tống Ngọc Thu đối địch ra sao, chỉ thấy ngay chiều đầu tên cô ta đã đánh lui Mã Minh Châu đồng thời đánh bật binh khí của hai tỳ nữ liền yên tâm ngay.

Tâm Cô thấy vậy quát lên:

- Tiện tỳ đừng cậy kiếm sắc mà ngông cuồng. Dám tay không tiếp cô nương mấy chiêu không?

Tống Ngọc Thu cười nhạt đáp:

- Tổ mẫu không mắc lừa các ngươi đâu, bất luận tay không hay binh khí chỉ cần lấy mạng các ngươi là được.

Mã Minh Châu nói:

- May được ngươi nhắc nhở.

Liền rút ra một thanh đoản đao trông nửa giống vàng nửa giống ngọc.

Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng đó là thứ binh khí lợi hại liền lấy ra một đồng Minh Phủ Kim Tiền.

Nhưng đứng trước Mã Minh Sơn mắt hồ đăm đăm, đầu để chàng thi triển tuyệt học?

Lão cười nhạt nói:

- Tiểu tử đừng nghĩ đến chuyện ám toán, chúng ta bắt đầu thôi.

Dứt lời phát chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt ra ngoài hai trượng nói:

- Người võ nghệ không kém nhưng ta lại không muốn chỉ bám lấy người.

Bất thần lao tới bên Mã Minh Châu.

Mã Minh Sơn kinh hãi kêu lên nhưng muốn xuất thủ giải cứu thì đã quá muộn.

Mã Minh Châu chưa kịp quay lại thì cổ tay bị tê đi, thanh đoản đao thoát khỏi tay rơi xuống đất.

Tống Ngọc Thu phản ứng rất nhanh liền lao tới chỉ kiếm vào giữa ngực Tâm Cô quát:

- Kim kiếm đâu mau đưa ra.

Tỳ nữ thở dài nói:

- Người thu kiếm về một chút ta sẽ trả.

Lâm Đoàn Nghĩa một tay giữ chặt uyển mạch của Mã Minh Châu quát lên:

- Dừng tay.

Bọn Tuyết Sơn yêu nữ thấy tam tiểu thủ và Tâm Cô bị bắt, kinh hãi lùi lại.

Mã Minh Sơn quát lên:

- Tiểu tử người định làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Chỉ cần người chấp nhận một điều kiện ta đảm bảo lệnh ái an toàn.

- Điều kiện gì?

- Thứ nhất lập tức thả hai lục y thiếu nữ bị các người bắt mười ngày trước.

Mã Minh Sơn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta không bắt chúng nhưng nếu đã mất tích ở đây thì ta có thể tìm lại được. Điều kiện thứ hai là gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Thứ hai là trưởng nữ của người Mã Mỹ Trân lấy năm thanh kim kiếm của ta giao cho bọn tỳ nữ, phải lập tức trả lại.

Mã Minh Sơn gật đầu:

- Việc đó quá dễ.

Lâm Đoàn Nghĩa nói tiếp:

- Thứ ba các ngươi không được bắt người làm những việc hèn hạ như trước.

- Ta chấp nhận.

- Nếu vậy trong vòng nửa tháng ngươi phải đưa trả hai thiếu nữ và Ngũ Hành Kim Kiếm nếu không thì liệu chừng tính mạng của ái nữ ngươi.

- Việc trao đổi sẽ tiến hành ở đâu?

- Ở ngay đây.

Mã Minh Sơn ra lệnh cho bọn tù nữ:

- Đi.

Dứt lời băng mình lao ra ngoài tường viện.

Bọn tù nữ lục tục chạy theo chốc lát đã vắng ngắt không còn một tên.

- o o o -